

Published on www.bilvavi.net

[Home](#) > תפילה 009 אלוקינו

תפילה 009 אלוקינו

לשון מטבע הברכה: "ברוך את השם אלוקינו ואלוקי אבותינו..". הרי שיש במטבע הברכה "אלוקינו ואלוקי אבותינו" כביכול הוא האלוקים שלנו והאלוקים של אבותינו.

בכללות ממש הגדרת שם אלוקים - תקיף בעל היכולת ובעל הכוחות כולם.

זה הכוונה הפשוטה של השם אלוקינו.

אבל כשבאים לדבר על הסוגיה של לדבר על השם אלוקינו.

שמע ישראל השם אלוקינו

אנוכי השם אלוקיך

בשונה מכל שאר השמות - שם הויה, השם צבקות ושאר השמות אז זה לא שם שפונה ביחס פרטי אל האדם. לעומת זאת השם

אלוקינו וגם השם קל הוא פונה לאדם.

אלוקי, נשמה שנתת בי טהורה.

זה יכול להיות אלוקינו, אלוקיכם. הרי ששם אלוקים זה לא רק הגדרה כללית של שמו יתברך אלא זה הפנייה הפרטית, ביחס ל- . אלוקינו, אלוקיכם.

בגר"א מובא גם שכשאומרים אלוקינו הכוונה השגחה פרטית.

מה ההגדרה של אלוקינו? ובפרטות של אלוקי נשמה? **שהוא תקיף בעל היכולת ובעל הכוחות כולם והוא מנהיג אותי בהשגחה פרטית. הוא מתייחס לאדם באופן פרטי.**

כל שאר השמות הם שמות של כלל ההנהגה של הקב"ה.

הגדרת שורש הדברים ברורה - כל שם אלוקינו זה הגדרה של יחס פרטי של הקב"ה לאדם.

מה ההגדרות של אותו יחס פרטי? לזה יש כמה וכמה פנים שמבוארים דברי רבותינו.

יש קשר בין האדם לקב"ה שנקרא קל.

"קלי, קלי, למה עזבתני" דברי אסתר. כשנכנסה לבית הצלמים אמרה זאת.

מה ההגדרה של קלי? כשאני בא להגדיר שהוא נקרא קלי, כביכול הקל שלי, הכוונה שיש לאדם גילוי אלוקות בליבו.

"כל חד לפום מן דמשער בליבא" כי אני ידעתי. מה שיש לאדם הכרה במציאות הבורא יתברך שמו, זה כשראתה שפחה על המים "זה קלי ואנוהו". כשהיא אמרה זה קלי, כל אחד שאמר קלי בים סוף, הכוונה שזה קלי, לא כמטבע כללי.

כשראו על הים, האם כולם ראו בשווה? לא. אם זה היה בשווה, מטבע הברכה לא היה "זה קלי".

גילוי האלוקות היה אצל כל אחד לפי מה ששייך אליו.

זה קלי ואנוהו, זה הגילוי והשלילה שנאמר באסתר.

זה קשר שיש לאדם למציאות השם יתברך, כמה הוא מכיר את השם יתברך, הכרה חושית שיש לו בגילוי השם יתברך.

קלי הכוונה שאדם מכווה באצבע ואומר קלי.

כמה זה נמדד שהוא קל שלי? כמה שהוא אומר קלי.

שם קל לעצמו זה הגדרת הוא יתברך שמו אבל קלי זה גילוי כמה זה מתגלה אצלי.

זה קלי ואנוהו

זה אופן אחד בהבנת האלוקינו. כשכולם יחד אומרים אלוקינו, צריך להבין שיש כאן שתי הגדרות.

הגדרה אחת - שהוא אלוקינו של כל ישראל. השתא הוא אלוקינו ובעתיד הוא יהיה אלוקות של כולם. הגדרה אחת - האלוקינו מורכב מהקלי של כל אחד ואחד. זה אלוקינו בלשון רבים אבל זה כולל בתוכו כל יחיד וכל יחיד וקלי שלו.

אלוקינו גונז את הקלי שלכל אחד של ישראל. איפה הקל שלי? שאוכל לומר זה קלי ואנוהו.

כשהקב"ה התגלה במתן תורה, אשר הוצאתיך מארץ מצרים, אז בהכרח מה יבוא אחכ?

חכמה.

אין גילוי אלוקות ללא חכמה.

אם אדם סבור שיש התגלות בלב ובשכל שאין בו חכמה בהכרח זה לא מה שהתגלה לו הקב"ה.

בכל מקום שתמצא שם את התגלות הקב"ה תמצא שם את התורה שלו.

האופן הברור ביותר של זה זה מתן תורה.

כשיש גילוי של וירד השם על הר סיני, אז מה יש אחרי כן עשרת הדיברות ומתן תורה. לא יתכן שיהיה גילוי של הקב"ה ולא יהיה גילוי של תורתו. לפרוש ממנו אין יכול.

אם אדם חס ושלום לומד תורה ולא מגלה את הקב"ה על זה נאמר "תופסי התורה לא ידענו".

אבל כשהוא מגלה את הקבה אז בהכרח שמה יתגלה מכח זה, גילוי של תורתו יתברך שמו.

כל מעשה בראשית, אומרים חזל, אין שם הויה, רק כאשר נאמר בסוף מעשה בראשית, "הויה אלוקים ארץ ו..". אבל בכל מעשה בראשית נאמר ויאמר אלוקים, לב פעמים.

אלוקים שמתגלה מה הוא מגלה? הוא מגלה תורה?

כשהוא אלוקינו, מתגלה האלוקינו של עם ישראל, ומה מתגלה מכח זה, נתינת התורה.

ל"ב פעמים שנאמר במעשה בראשית אלוקים. זה נאמר במעשה בראשית אבל איפה זה כתוב? בתורה. אז מה האלוקים הזה מגלה? הוא מגלה לאדם תורה.

ככל שיש לאדם אלוקות בלב כך יש לו גילוי של תורה.

מי שחושב שיש לו תורה בלי אלוקות בלב זה לא תורה של מעמד הר סיני.

כל מקום שתמצא את אלוקותו יתברך תמצא שם תורה.

כל מקום שלא תמצא שם את אנוכי השם אלוקיך, אז לא יתכן שיש לו הכרה ברורה בתורה.

כאשר אנחנו אומרים אלוקינו, יש גילוי של הקלי הפרטי, איפה הקשר שלי למציאות השם יתברך? זה היה לפני מתן תורה. זה קלי ואנוהו.

אבל כשמדברים על אלוקינו, זה רק לישראל, רק לרבים. תורה לא נתנה אלא לכל הכנסת ישראל.

קלי זה ליחיד.

התורה ניתנת כפי הכרת האלוקות שיש בלבבות אבל הכרת האלוקות שיש בלבבות ביחס לתורה זה לא ההגדרה של האלוקים הפרטים שלי, זה שייך להשגחה פרטית ולזה קלי ואנוהו, אלא זה שייך לכלל עם ישראל. לקבל תורה זה רק כלל ישראל.

גם לפני מתן תורה היה בני אדם שהיה להם קשר עמוק לקב"ה. מי הם? האבות, הם המרכבה.

שם מתגלה מהלך של קלי. קריעת ים סוף ששם מתן תורה.

קודם מתן תורה שייך לומר קלי כי אין עוד אלוקינו.

קודם היה אבות ואחרי זה אנחנו. אלוקי אבותינו קדם אלינו, אז מדוע קודם רשום אלוקינו?

כי באבות לא יכול להתגלות אלוקינו. תורה בשלמות מתן תורה, מי שמתגלה אצלו תורה בשלמות זה הבנים.

קלי אפשר לאמר לפני מתן תורה. קלי כלומר עומק הקשר שיש לי למציאות הבורא יתברך שמו.

אבל כשמדברים על אלוקות, אלוקינו שמגלה תורה זה עד כמה שאדם מצורף לכל כנסת ישראל.

משם הוא מקבל תורה. הוא מקבל תורה עד כמה שיש גילוי של האלוקות כמו במעמד הר סיני. לעולם כולו ובמיוחד לישראל.

קודם שאדם לומד תורה, כדברי הגמרא, התורה נקראת על שמו של הקב"ה

כי אם בתורת השם חפצו ובתורתו יהגה יום ולילה.

אחר מכן נקראת התורה על שמו.

ממי האדם בא לקבל אותה? ממי שהיא נקראת על שמו.

כמו מוכר וקונה, שתחילה זה על שם המוכר ואח"כ על שם הקונה. מאיפה הקונה קיבל את זה? מהמוכר. אז **כשהתורה נקראת על שמו של הקב"ה ולאחר מכן היא נקראת על שם מי שעמל בה, הוא צריך לקבל אותה עוד פעם מהקב"ה.** זה לא רק מתן תורה שבמתן תורה קיבלו תורה מהקב"ה אלא בכל דור ודור אם אדם חושב כשפשוטו מה שאומרת הגמרא מה שנאמר בחזל "תורה מונחת בקרן זווית וכל הרוצה ליטול שיבוא ויטול" אז הוא חושב שאם יש קרין זווית ונתינת התורה אז הוא יכול להשיג תורה? זה טעות. **הוא יכול להשיג תורה עד כמה שהוא מצורף לגילוי שממנו בא התורה, מהקב"ה.** ככל שהוא עמל יותר בתורה אז הוא מצרף עצמו ל"בתורת השם חפצו". הוא מצרף עצמו לגילוי האלוקות אז משם הוא מקבל עוד תורה ועוד תורה.

בלשון ברורה יותר בנפש, ככל שיש לאדם הכרה ברורה יותר של מציאות הבורא יתברך בלב כך התורה אצלו יותר גלויה. יכול להיות שיש בני אדם שזוכרים יותר תורה, אבל לדעת תורה זה מי שמצורף לקב"ה. משם הוא יונק תורה. ידיעה מלשון חיבור "והאדם ידע" צירוף, דעת מחברת לתורה. זה כמה הוא מצורף למקור היניקה שממנה באה התורה. אם כך חיבור אמיתי זה עד כמה הוא מצורף לנושא.

קיבלנו תורה רק שישים ריבוא ביחד, אז אם אני רוצה להצטרף חזרה לתורה אני צריכה להצטרף רק איך שישראל הצטרפו במעמד הר סיני. "כאיש אחד בלב אחד".

זה הדרך של ל"ב נתיבות. כאיש אחד בלב אחד. לב! אם הוא רוצה להשיג את התורה הוא צריך להיות בלב אחד. להתקשר לכל צורת המתנת תורה כמו שהיתה. הוא צריך להיות באימה, ביראה, ברטט. מתוך אנוכי השם אלוקיך, משם בא תורה.

נקודה נוספת בגילוי של האלוקינו - צריך רק להבין, אנחנו לא מכוונים מה לכוון בשכל אלא מה היא תפיסת הנפש שממנה צריכים הדיבורים לצאת מהנפש. **אנחנו מדברים גם מה לכוון לפני כל מילה אבל לא מדובר רק במה שחושב אלא מה תפיסת נפשו, ובשעה שהוא מדבר מאיפה הוא מדבר.**

שהוא מדבר את הדברים מהכרת נפשו, מעומק נפש.

אלוקינו צריך להחזיר את האדם לאנוכי השם אלוקיך. שם המקום שכל אחד מאתנו שמע את השם אלוקים.

כל אחד מנשמת ישראל עמד במתן תורה. כשכל פעם שנאמר השם אלוקים, אני מצורף למעמד ששם שמעתי את אותו השם, "אנוכי השם אלוקיך אשר הוצאתי אותך מארץ מצרים".

כשהם באו לקבל את התורה במעמד הר סיני, "רצוננו לראות את מלכנו".

רצוננו לשמוע מהקב"ה, כביכול, ממש, את עשרת הדברות. הם לא עמדו בזה אבל ביקשו זאת בהתחלה.

מה הנפקמינא אם משה אומר "הויה אלוקיך" במקום להגיד אנוכי השם אלוקיך? מה חסר? חסר את האנוכי.

כשהקב"ה מתגלה וישראל שומעים את עשרת הדברות. הם לא קשורים רק למה שנאמר, אלא הם קשורים לאנוכי. **הם נקשרים להבל של המדבר ולא רק לדיבור.**

בשורש יצירת האדם כתוב: "ויפח באפיו נשמת חיים ויהיה.. לרוח ממלא" - איפה היה גילוי ראשון של הקב"ה באדם? להדיא. ויפח באפיו" כל דיבור יש בו את ההבל שהוא הנפיחה ויש בו את העושיש שהוא מוציא.

כשהקב"ה מדבר איפה הדביקות שלנו בדבר השם? לא רק בדיבור אלא בהבל של הדיבור.

לרוח ממלא .. "איפה הדביקות של האדם בקב"ה?"

כשאדם נושם מה הוא נושם? הוא נושם את מציאות הבורא יתברך שמו.

כשהקב"ה מתגלה במעמד הר סיני זה הדיבור שהתגלה, אבל הוא מגלה את ה'נפש' שלו. אז איפה נקודת ההיקשרות? יש דיבור שהוא מתקשר למדבר ולא לדיבור.

מי שלא זוכה יש לו את דבר השם, אבל הוא לא מתקשר למדבר.

אם הם היו שומעים ממה רבנו את דברי התורה, את עשרת הדיברות, היה את הדברים אז מה חסר? את הרוח של הדברים, את האנוכי.

ברור שהדברים האלו הם משלים, אבל ברור שמדובר פה על איזה תפיסה, לאיזו מציאות האדם נקשר לקב"ה. בתוך זה יש עוד רובד ועוד רובד.

יש קלי שזה גילוי אלוקות. יש קלי שמשם אדם יונק תורה. כשהוא יונק תורה אז הוא לא מגלה רק את הדיבור של דבר השם

אלא הוא מגלה את ה

ספר מלשון סיפור. התורה מדברת כל הזמן. זה לא ספר מת שאדם קורא בספר מת. ספר באופן טבעי הוא מת אבל התורה היא תורת חיים. התורה היא ספר מלשון סיפור. **התורה מספרת. ומי מספר בקרב? הקב"ה.** היא העושות שדרכה הקב"ה מדבר. **מי מספר בתוך התורה? קול השם.** אז ההתקשרות היא לקול השם שמסופר בתורה.

ידוע שצורת הלימוד של רבי אייגר כשהיה לומד סוגיה היה אומר שהקב"ה אומר כך וכך.

כשאדם לומד ואומר מה התורה רוצה ממני? אז צריך להגיד לו זה לא שהתורה רוצה ממך, זה הקב"ה.

כשאדם רואה את התורה כדיבור של השם אז כל תפיסת החיים של התורה משתנת.

התורה היא ספר שמספר אז מי מספר שם? הקב"ה.

"הסתכל באוריתא וברא עלמא" - מי המדבר? השם.

כשזה התפיסה אז האדם נקשר לקב"ה.

"הראיני את מראיך .. כי קולך ערב" - מה שהוא מדבר זה כלי להתקשר לעצם המדבר.

"כל היום היא שיחתי" - מה ההבדל בין אמירה לשיחה?

שיחה זה דבר עפ"י חזל, דבר שאין לו תכלית.

דיבור לשם מה.

אמירה לשם מה.

רוב דיבוריהן של נשים אינם מולידים שום דבר.

כשיצא יצחק לשוח בשדה - למה זה נקרא שיחה? אין שיחה נקראת אלא תפילה.

מה התכלית של תפילה? שהיא תוליד פירות או עצם השיחה עם הקב"ה?

דיבור, הנהגה, שיצא מהדבר.

שיחה כל יסודו, זה לא דבר שיש בזה מטרה להוליד. זה שיחה לשם שיחה.

ויצא יצחק לשוח בשדה - זה לשם השיחה.

נקודה נוספת - כידוע לשון אלוקינו משם ב3 לשונות. מפורש בגר"א.

1-משמש בלשון של **קדושה** - אלוקים. - הוא יתברך שמו.

2 - משמש בלשון של **אלוקים אחרים** - "ועבדתם אלוקים אחרים. - עבודה זרה.

3 - משמש "עד האלוקים יבוא דבר שניהם" - **בית דין.**

לשון ברורה מה שמבואר בדברי רבותינו.

כל מי שנמסר לו כח זה שם של אלוקות. תקיף, כח.

עבודה זרה כביכול כח, אז הם נקראים אלוקים.

בית דין יש להם כח, לכן גם הם נקראים אלוקים.

כשביט דין נקראים אלוקים, כאשר אדם רואה בית דין, הוא רואה אלוקים, הוא רואה כח, האם הוא רואה את זה ככח של בעל הכוחות כולם או שהוא רואה את זה ככח שנמסר לבית דין?

נאמר בפרשה הקודמת ויאמינו בהשם ובמשה עבדו. מאיפה מגיעה האמונה במשה רבנו כי נאמר עליו משה ידבר והאלוקים יעננו בקול.

עד כמה שזה היה קולו של משה עבדו אין בזה הבטחה שבזה יאמינו לעולם.

הם האמינו במשה עבדו דרך האמונה שלהם בהשם. הם האמינו שדרכו מתגלה השם יתברך. זה נקרא אמונת חכמים. זה לא אמונה בחכם עצמו. **החכם עצמו אין בו אמונה בעצמו, יש רק אמונה אחד בבורא יתברך שמו.**

כל שאר האמונות הם אמונה בגילוי של הקב"ה.

אלוקינו, עפי דברי הגר"א, השגחה פרטית.

איפה מתגלה ההשגחה הפרטית? אצל החכם.

כשהוא שומע מהבית דין שפוסקים מה לעשות, הוא צריך להאמין שדבר השם מתגלה.

האמונה שלהם עד כמה שהם

כשרבקה הלכה לשם ועבר לקבל תשובה, אז היא קיבלה תשובה מהשם.

"ותלך לדרוש את השם". החכמים, שהוא לא במדרגה של נבואה איך הוא דורש את השם? מכח התורה.

דבר השם מתגלה בחכמי הדורות. כמו שהתורה מספרת את דבר השם אז התלמיד חכם שבדור מספר את דבר השם.

אין לו סיפור מעצמו. אם הוא מספר סיפור מעצמו הוא לא ראוי שיבואו אליו.

בתורה יש כללות, איך אדע מהפרטות שלי? בר דעת ד'קדושה יכולה לדעת לבד. אם הוא לא יודע מה הוא עושה אז הוא הולך לחכם. מה אומר החכם? מה השם אלוקיך שואל ממך בפרטות. זה נקרא השגחה פרטית.

כל מה שקורה לאדם זה השגחה פרטית.

בכל מקום שאתה מגלה בעולם כח אתה מגלה את כח השם.

הם באים לשמוע מה דבר השם בפרטות בעניין שלהם.

מהחכם אדם לומד איך דבר השם בפרטות מתגלה אלי.

"את הדבר אשר ישים השם בפיו" - אין כח לבלעם לדבר בעצמו.

זה עומק הכוונה של אלוקינו אם באים לצרף את הדברים למעשה. יתגלה אצלי חכמה כפי כח הצירוף שלי למעמד הר סיני.

איפה אפשר לשמוע דבר תורה? אין לך תורה אלא בפי דברי חכם שבדורנו.

אלוקינו זה שכל כח שאתה מגלה בעולם, אתה מגלה בו את האלוקינו, הכח של השם יתברך.

מי יכול לראות את זה? רק מי שיש לו קלי קלי.

אדם שיש לו מציאות החיים שכולה קלי קלי, אז בכל כח וכח שהוא רואה בעולם, אם זה יהיה גילוי של תורה, אז הוא מתחבר לשם. אם זה יהיה גילוי של חכם, מה הוא שומע מהם? את דבר השם.

קמת ועלית אל המקום.. כי מציון תצא תורה ודבר השם מירושלים" - באופן כזה של חיים, אז כל החיים כולם הם במהלך של אלוקינו. אלוקות פרטית שמתגלה לי.

כל היציאה ממצרים, זה נאמר על שורש כל המצרים כולם, ועל כולם נאמר אנוכי הויה אלוקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים אז בכל מציאות שאדם נמצא אז יש לו את ההויה אלוקיך.

אלוקיך זה השגחה פרטית. זה גילוי של הקב"ה אלי בפרטות.

כל דבר נקרא דבר כי דבר השם נמצא בו.

הוא מדבר.

כאשר אדם נמצא במדרגת מדבר אז הוא מגלה את דבר השם בכל מקום. אך כדי לשמוע את זה אז הוא צריך להיות מחובר לקלי.

אם זה רק שם הויה כללי, בעל היכולות כולם אבל זה לא מצטרף לפרטות שלי אז אי אפשר לחיות את זה ביום יום.

כשה נאמר בלשון של אנוכי הויה אלוקיך אז מכאן ואילך יש לי גילוי של אלוקות שאני יכולה להצטרף אליו. כל יום, כל שעה.

אדם צריך להתפלל על הפרט הקטן ביותר, אפילו על שרוף של נעל.

אם זה הויה בלבד זה לא יכול לרדת למקום הנמוך ביותר של שרוף של נעל.

כשאדם מגלה את האלוקות עד המקום הכי קטן אז האדם זוכה להתקשרות לקל חי.

- [תפילת שמונה עשרה שלם] 1]

Source: <http://bilvavi.net/shiur/009-אלוקינו>

Links

[1] <http://bilvavi.net/tefillah>